

Ændringsforslagene under 15 a.—c. optage et Punkt til nærmere Uddybelse, som Lovforslaget ganske vist ikke har haft for Øje, men som efter vist Skøn har krævet visse supplerende Regler. De angaa de Tilfælde, hvor der sker Meddelelser, som Loven selv erklærer for uberettigede, om Ting, der ere foregaaede i Retten. Bestemmelserne ere paa visse Steder i Lovforslaget noget for vidtomfattende. Naar det gælder Sager af en vis Art, hvor Retten altsaa undtagelsesvis kan bestemme, at Mødet skal være lukket, ere Bestemmelserne i Lovforslaget affattede saaledes, at de ramme baade enhver Førstehaandsmeddelelse fra Personer, der have haft Adgang til det lukkede Møde, og ogsaa Andenhaandsmeddelelser, som komme fra Personer, der ved Indiskretion have faaet dem at vide. Det rigtige synes at være, at Førstehaandsmeddelelserne ubetinget forbydes og straffes i disse Tilfælde, og at Andenhaandsmeddelelserne kun straffes, naar de komme offentlig frem. Det er gennemført paa flere Steder i det følgende. Der gøres Adskillelse mellem Meddelelser fra første Haand, som under disse Omstændigheder komme frem i de forskellige Tilfælde, og som forbydes og straffes, hvis de ske, og saa Andenhaandsmeddelelser, som kun straffes, naar de komme offentlig frem, i Pressen eller paa anden lignende Maade.

Dermed staar i Forbindelse, hvad jeg berører nu for ikke senere at behøve at vende tilbage til det, at vi have fundet Lovforslaget noget ufuldstændigt, for saa vidt som ogsaa andre end de i og for sig rigtige, men forbudte Meddelelser kunne finde Sted. Vi have ment, at der trængtes til Straffebestemmelser for de unyttige, de vildledende, de forvrængede Meddelelser, og for de Tilfælde, hvor det ikke blot drejer sig om Meddelelser, men om en Drøftelse af Sagen, der paa den ene eller den anden Maade kan foregribe en retfærdig Afgørelse. Man har alle Vegne tænkt paa og søger alle Vegne at holde paa, at Nævningerne skulle holdes udenfor, at Nævninger ikke maa paavirkes paa denne Maade. Men ogsaa andre, for Eksempel Vidner, kunne suggestioneres ved saadanne Midler. Det er derfor noget, Loven maa kunne forbyde og maa forbyde under Forhold, hvor en retfærdig Afgørelse derved bliver foregreben eller udsat for Fare. Det har foranlediget os til Affattelsen af en helt ny Paragraf, der findes i et senere Afsnit, som ikke nu foreligger til Behandling. Hermed tror jeg

at have sagt tilstrækkeligt om Ændringsforslagene til Kapitel 1.

Jeg maatte maaske endnu med Hensyn til første Kapitel bemærke, at vi i Udvalget have haft under Overvejelse, om vi skulde optage til Drøftelse og nærmere Afgørelse Spørgsmaalet om at forlade det nuværende System, hvorefter de autoriserede Dommerfuldmægtige lønnes af Dommeren og handle paa hans Ansvar. Det er i § 17 i Lovforslaget, at de paa-gældende Bestemmelser findes. Men vi have frafaldet Tanken om at gøre Ændring i dette System. Det har jo ofte været under Debat saavel i som udenfor Rigsdagen. Det er med Rette gjort gældende, at man ikke vilde kunne forlade det nu-gældende System i saa Henseende uden meget betydelige Udgifter for Statskassen, og at man i alt Fald ikke burde slaa sig til Ro med den blotte Forandring i saa Henseende, at det forbødes Dommerfuldmægtigene at have privat Erhverv, mod at de lønnes højere af Dommerne, som da maatte sættes i Stand dertil ved betydelig forøget Kontorhold. Det Spørgsmaal blev rejst, om det ikke var rigtigere at gaa over til statsansatte Dommerfuldmægtige, der altsaa skulde handle paa eget Ansvar og ikke lønnes af Dommeren; man kunde da forbyde dem som Embedsmænd at drive privat Erhverv. Men en saadan Omordning af Systemet, hvortil der aldeles ikke endnu foreligger Forarbejder, have vi maattet give Afkald paa at træffe, og vi henstille Sagen til Justitsministerens nærmere Overvejelse.

Med Hensyn til den Paragraf, jeg berørte, foreligger der Forslag, der for nylig ere overgivne Udvalget, som derfor ikke har kunnet tage Stilling dertil. I disse Forslag henstilles, om der ikke til visse Arter af slige Fuldmægtigstillinger kunde være Adgang for Kvinder, der jo som bekendt nu begynde at underkaste sig den juridiske Eksamen. Det er givet, at Kvinder efter Lovforslaget ikke kunne blive Dommere; det er givet, at de heller ikke kunne blive egentlige autoriserede Dommerfuldmægtige, der udføre de egentlige Dommerforretninger. Det, der andrages om, er heller ikke dette, men kun Adgang til at være Dommerfuldmægtige paa de Omraader, hvor det ikke gælder egentlige Dommerforretninger, men Kontorarbejdet o. desl. Dette Spørgsmaals Overvejelse maa jeg altsaa forbeholde til tredje Behandling.

Der er ligeledes i Kapitel 4 et Spørgsmaal, som maa tages under nærmere Over-